

Munka Vörös Zászló Érdemrendet kapott a csepeli szakmunkásképző

Az Elnöki Tanács a csepeli I. számú ipari szakmunkásképző intézetet a Munka Vörös Zászló Érdemrendjével tüntette ki. A magas kitüntetést Karakas László munkügyi miniszter kedden adta át a csepeli munkásotthonban rendezett ünnepségen. Az elnökségben helyet foglalt dr. Kornidesz Mihály, a Központi Bizottság tudományos, közoktatási és kulturális osztályának vezetője, Borbély Sándor, az MSZMP Központi Bizottsága ipari, mezőgazdasági és közlekedési osztályának vezetője, dr. Gosztönyi János oktatási államtitkár, Király Andrásné, az MSZMP budapesti bizottságának titkára és Gyetvai Sándor, a Csepel Vas- és Fémművek kongresszusi oklevéllel kitüntetett brigádjának vezetője is. Ott voltak az ünnepségen a szocialista országok állami szakoktatási szerveinek hazánkban tartózkodó küldöttségei.

A Munka Vörös Zászló Érdemrendet Székely András, az intézet igazgatója vette át. A fiatalok nevében Bernhardt Zsuzsa harmad-

éves tanuló mondott köszönetet.

Az ünnepelő csepeli szakmukástanulókat köszöntötte P. D. Szeivanov, a szovjet küldöttség vezetője, a Szovjetunió Minisztertanácsa szakoktatási bizottságának elnökhelyettese.

Az ünnepségen 10 pedagógus vette át a Munka Érdemrend különböző fokozatait. Kilencen részesültek az idén alapított Kiváló szakoktató, és további 34-en a Munkaügyi kiváló dolgozója kitüntetésben.

Lépést tartani a legjobbakkal

Búza-termelési tanácskozás Szegeden

Tegnap délelőtt Szegeden, a Technika Házában a Csongrád megyei tanács vb mezőgazdasági és élelmiszerügyi osztálya, a Gabonatermesztési Kutató Intézet és a Magyar Agrártudományi Egyesület Csongrád megyei Szervezete rendezésében megyei búza-termelési tanácskozást tartottak. A rendezvényen megjelent Szabó Sándor, a megyei pártbizottság titkára, Zsibók András, az Állami Gazdaságok Békés-Csongrád megyei főosztályának igazgatója.

Szilágyi Ernőnek, a megyei tanács vb osztályvezetőjének megnyitójában már hangsúlyt kapott, hogy miért is időszerű ez a tanácskozás. Az elmúlt harminc év során hazánkban a búza ágazata fejlődött a legdinamikusabban, és terméseredményeink alapján az élen járó országok közé tartozunk. Ezzel az egyik legfontosabb politikai és gazdasági célkitűzésünk teljesült. A háború előtti években a szántóterület 40 százalékán termeltünk kenyérgabonát, 13 mázsás hektáronként átlaggal. Az 1961—65-ös évek átlagában már 18,6 mázsás átlaggal, 1966—70-es évek átlagában pedig 24,3 mázsá volt a hektáronkénti hozam.

A jelenlegi tervidőszakban 1,4 millió hektáron, az összes szántó 28 százalékán 4,4 millió tonna kenyérgabonát termelünk átlagosan évenként. A fejlődést a termésátlagok emelkedése jól szemlélteti, hiszen 1971-ben 30,7 mázsát takarítottunk be hektáronként, tavaly pedig 37,5 mázsát. Csongrád megye hagyománya és természeti adottsága révén is a legfontosabb gabonatermelő megyék közé tartozik. Búza-termelésének jelentősége a szántóföldi növények sorában változatlanul az első között van. Átlagosan 75—78 ezer hektáron a szántóterület 28—30 százalékán diszlik búza. Sajnálatos, hogy az utóbbi években a termésátlag alapján a megyék között majdnem az utolsó helyre került Csongrád. 1969-ben még negyedik, 1973-ban a kilencedik, tavaly viszont már tizenötödik helyre esett vissza. Az országos átlagot 5 százalékkal, hektáronként mintegy 2 mázsás termésátlaggal maradt le.

Dr. Szániel Imre, a Szegedi Gabonatermesztési Kutató Intézet igazgatója előadását hat pontban foglalta össze. A tanácskozás időszeregről szólva hivatkozott a búza szerepére az élelmiszerben és az exportban. A búza-termesztés jövedelmezőségére, Csongrád megye helyzetére, lemaradására ebben az ágazatban, az ez évi rendkívüli időjárás okozta problémákra, a jelentős változó mezőgazdasági tényezőkre és nem utolsósorban az MSZMP KB 1974. december 5-i határozatára.

Ismert, hogy jelenleg a nemzetközi piaci helyzet kedvezőtlen külkereskedelmi mérlegünk passzív. Az utóbbi években a búzaexportunk igen jelentős volt, ami a nép-

gazdaság fizetőképességét pozitívan érintette. 1973-ig alig 5—6 ezer vagon búzát exportáltunk, 1973—74-ben viszont már 120 ezer vagonnal jutott külföldi piacokra, ugyanakkor a még korábban egy tonnáért 45 dollárt fizettek partnereink, 1973-ban már 160—204 dollárt. Az amerikai készletek kiürültek, néhány nagy ország vásárlása révén, így napjainkban a jövőben is tartós kereslet ígérkezik. A megyében is mindent meg kell tennünk, hogy a hazai ellátás mellett bővebben jussunk külföldi piacokra. Természetesen korábban, a jövőben is csak kiváló minőségű búzával tudunk versenyképesek maradni.

A búza-termesztés jelen közgazdasági tényezők mellett jövedelmező, sőt a legbiztonságosabb jövedelmező termelési ágazat. A legkisebb értékű anyagi ráfordítással és a legkisebb élőmunka-ráfordítással maximális bruttó és nettó jövedelmet érhető el. Számos olyan megye megelőzött bennünket, ahol a természeti adottságok nem jobbakk, egyes esetekben rosszabbak. Nem arról van szó, hogy Csongrád megyében a búza ágazat nem jövedelmező, de arról igen, hogy a jövedelem képzésében a természeti adottságok által biztosítható jövedelem egyharmadát sem érték el. Az ideai katasztrófa-idején az idején a megye helyzetét és helyezését továbbrontotta.

A búza-termesztésben való lemaradás főbb okait a termelőszövetkezetek, mezőgazdasági üzemek közötti differenciálódásban, s különböző szubjektív okokban határozta meg. A nagy programok megvalósítása a gazdaságok anyagi erejét, tökéjét igénybe vették, ugyanakkor továbbra is magas költség-szinttel állítanak elő termékeket, míg a búzát lehet 45—50 százalékos költség-szinttel termeszteni.

A következőkben üzemszervezési tennivalókról szolt az előadó. A mezőgazdasági üzemekben számolni kell a rendkívüli időjárás okozta nehézségekkel, mégis optimálisan előkészített talajba, időben kerüljön földbe a búza, ügyelve a fajtakérdésre, a korai fajták szorgalmazására, a gondos talajelőkészítésre, tápanyag-utánpótlásra, különös tekintettel arra, ha az idő kedvez, akkor is szoros munka vár a határ művelőire, hiszen legalább 20—25 nap alatt be kell fejezniük a vetést a termelő gazdasá-

goknak, a meglévő eszközállománnyal. Utalt a homoki búza-termesztés fellendülésére, s a távolabbi teendőkre is. Alapvető szemléletbeli változás szükséges ahhoz, hogy a búza-termesztés fellendüljön, s a szubjektív különbségeket a gazdaságok között megszüntessék. Sürgető Csongrád megyében a vízrendezés megoldása is.

Hovorka György, a Hódmezővásárhelyi Állattenyésztési Főiskola tangazdaságának termelési igazgatóhelyettese hozzászólásában a jövőt meg szűkezősségére hívta fel a figyelmet, arra, hogy meg nem engedhető minőségi megalkuvásokat tesznek a gazdaságok a búza-vetőmag vásárlásánál, csökken meggyenkben a vetőmag-szaporító gazdaságok száma. A gazdaságban 2100 hektáron természetesen búzát, s az idei rendkívüli időjárás következtében sürgetővé vált az átfogó vízrendezés. Erről szolt Haller György is, a szentesi Termál Tsz elnökhelyettese, hangsúlyozva a talajművelés fontosságát, a búza ágazatnak jövedelmezőségét. Szolt a vetőmagellátás problémáiról, a gyomirtó szerek beszerzésének nehézségeiről és a gépesítés problémáiról. A vitában többen kértek szót; így Surányi Róbert, a megyei növényvédelmi állomás igazgatója, Molnár Imre, a Tisza-Maros szög Tsz főagronómus, Balázs Lajos, az állami gazdaságok szakszolgálati állomásának vezetője, Fülöp Mihály, az IKR termelési rendszer képviselője, dr. Kácsi László, a megyei pártbizottság osztályvezető-helyettese és Fejes István, a vásárhelyi Vörös Csillag Tsz főagronómus. A vitát Szilágyi Ernő foglalta össze, hangsúlyozta, azokon a helyeken, szövetkezetekben, állami gazdaságokban, ahol nincsenek víznyomott területek, belvizes táblák, valamivel vessenek többet a tervezettnél.

Huszonöt éve alakult meg a katolikus papi béke-mozgalom

Huszonöt évvel ezelőtt alakult meg a magyar katolikus papi béke-mozgalom. Az évforduló alkalmából kedden a Parlament kongresszusi termében ünnepi ülést rendeztek, amelyet dr. Ijjas József kalocsai érsek, a magyar katolikus püspöki kar, az Opus Pacis és az Országos Béke-tanács katolikus bizottságának elnöke nyitotta meg. A tanácskozáson összegezték az eltelt negyedszázad tapasztalatait, és meghatá-

Igényesebb vezetést!

A megváltozott körülmények szervezettebb, fegyelmezettebb munkát igényelnek mindenekelőtt a gazdasági életben, de a politikai, a társadalmi, az állami élet valamennyi területén is. Ez megneveli a vezetők feladatait, a velük szemben támasztott követelményeket. Nagyon sok múlik azon, képesek-e a különböző vezető tisztségek betöltői a körülmények megkövetelte színvonalon irányítani a munkát. S nem kevésbé fontos, hogy igénylik-e ezt tőlük a pártszervezetek, törekednek-e növelni bennük az igényességet, munkájuk értékelésekor szem előtt tartják-e a mai helyzet követelményeit.

A pártszervezeteknek mindenekelőtt tisztázniuk kell, hogy milyen követelményeket támaszsanak, milyen mércét alkalmazzanak, hogy munkájuk eredményes és hatékony legyen. Más szóval: miféle vezetői tulajdonságok létét igényeljük fokozottabban, az irányítási mód mely elemei mellett szálljanak síkra erőteljesebben, illetve milyen szemlélet és gyakorlat ellen küzdenek még határozottabban?

Ha módosultak a feltételek és a körülmények, az bizonyos fokig módosítja a vezetéssel, a vezetőkkel szemben támasztott igényeket is. Ezt azonban semmiképpen sem lehet úgy értelmezni, mintha valamiféle gyökeresen új követelményekről lenne szó. Az elbírálás, az értékelés alapja jelenleg sem más, mint ami megfogalmazódott a párt Központi Bizottságának 1973. novemberi káderpolitikai határozatában, a XI. kongresszus azt megerősítő állásfoglalásában.

A jelenlegi helyzetben különösen fontos a káderpolitikai határozatnak az a megállapítása, hogy vezető munkakörökben olyan személyek dolgozhatnak, akik értik és ismerik a párt, a kormány politikáját, s az irányításuk alá tartozó területen gondoskodnak annak megvalósulásáról. Hasonlóan fontos követelmény, hogy döntéseik, intézkedéseik meghozatalánál a társadalmi érdekek, a politikai összefüggések legyenek számukra elsődlegesek és meghatározók. Talán nem túlzás azt mondani: a jelenlegi időszakban még a korábbinál is fontosabb politikai kérdéssé vált, hogy képes-e egy vezető a helyi döntésekben az osztálytársadalmi, a népgazdasági érdekből kiindulni, képes-e elhatározásainak az egész társadalomra kiható következményeit számba venni, a helyi közösség érdekeit az egész országgal összefüggésben vizsgálni. A népgazdasági, osztálytársadalmi

érdek elsődlegességének elfogadása ma olyan próbák, amelyen a pártszervezetek bármely vezető politikai alkalmasságát megbízhatóan mérhetik.

A változott gazdasági feltételek hatékonyabb központi irányítást igényelnek. Ez azonban nem csorbítja a vállalati, helyi önállóságot. A központi elhatározások fegyelmezett végrehajtására van ugyan szükség, de a jó végrehajtás a gazdasági, társadalmi, politikai életben önálló alkalmasságot, mérlegelést, gondolkodást igényel. Nagyon is időszerűek a XI. kongresszuson elhangzott szavak: „Minden vezetővel szemben követelmény..., hogy nagyfokú önállóság és bátor kezdeményezőkészség jellemezze a politika helyi végrehajtásában.” A módosult gazdasági helyzetben is párosítani kell a fegyelmezettséget a rugalmassággal. Sőt, számos területen az utóbbiból nem kevesebb, hanem éppen sőt, különösen a változó világgazdasági feltételekhez való gyors és rugalmas alkalmazkodásra. Az ilyen vezetési stílust a pártszervezeteknek bátorítaniuk kell, természetesen szigorúan megkövetelve, hogy ez ne a törvényes előírások „rugalmas” kijátszásában vagy megkerülésében fejeződjék ki. Mint ahogy arra is ügyelniük kell, hogy az öntevékenység párosuljon a felelősségvállalással. Ne egymásra mutogassanak a vezetők, ha a helyzet felelős döntést igényel, hanem elsősorban saját teendőiket keressék és találják meg.

Még nagyobb figyelmet érdemelnek a kádermunkában a vezetőkészség olyan — az 1973. novemberi párthatározatban is megjelölt — elemei, mint az áttekinthető, elemző és általánosító készség, az új ismerésre és alkalmazásra való hajlam. A mai körülmények között a korábbinál még kevésbé lehet „rutinból” irányítani, a kitaposott utak követésére szorítkozni. Ha a pártszervezetek e követelményt mindegyik nagyobb erővel hangsúlyozták volna, alighanem előbbre tartanánk például a gazdaságtalan termelés visszaszorításában, a gyártmányszerkezet korszerűsítésében.

Igényesebben, színvonalasabban vezetni — ez végeredményben egyet jelent ma azzal, hogy még inkább érvényesíteni a párt káderpolitikai állásfoglalásainak útmutatásait, az úgynevezett „három követelményben” összegezett elvárásokat. Ez a feltétele annak, hogy az irányítás mindenütt a helyzet megkövetelte szintre emelkedjék.

GYENES LÁSZLÓ

KGST-tanácskozás a műanyagokról

Kedden Leninvárosban megkezdődött a KGST-országok műanyagipari kutató és koordináló tanácsának harmadik ülésszaka.

Az ülésen a tagországok képviselői beszámolnak az előző konferencia óta eltelt időszak kutatási eredményeiről és a koordinációs bizottság munkájáról, megvitatják és kialakítják a következő évi munkaprogramot, összehangolják a tagországok 1976—80. évekre szóló középtávú kutatási terveit. Foglalkoznak a polietilén és polipropilén műanyagokkal kapcsolatos kutatásokkal, ezek „öregedésével” az óriás műanyag molekulák stabilizálásának lehetőségeivel.

Gyermek- és ifjúságvédelem a szegedi járásban

A szegedi járási gyermek- és ifjúságvédelmi munkabizottság tegnap, kedden délelőtt munkaértekezletet tartott, melyen a munkabizottság tagjai mellett gyermekvédelmi felügyelők és hivatalos pártfogók vettek részt. Az ülésen Ács Zoltán, a szegedi járási tanács hivatalt művelődésügyi osztályvezetője, a munkabizottság titkára nyitotta meg, majd négy község gyermek- és ifjúságvédelmi albizottságának elnöke számolt be az elmúlt két év tapasztalatairól.

Üjszentiván, Üllés, Zákány és Deszk albizottságai 7—8 taggal, valamint széles aktívahálózattal működnek. A pedagógusok, az egészségügyi szakemberek, a rendőrség helyi megbízottja, a termelőszövetkezetek és a szülői munkaközösségek képviselői szabad idejük jelentős részének feláldozásával társadalmi munkában fáradoznak községük gyermek- és ifjúságvédelmi feladatainak megoldásán. Szervezetek, munkaterv alapján tevékenykednek, sürgős, halasztást nem tűrő intézkedések esetén rendkívüli üléseket iktatnak programjukba. Gondot fordítanak a veszélyeztetett környezetben nevelkedő gyermekekre; családlátogatásokkal, beszélgetésekkel, különféle intézkedésekkel igyekeznek megelőzni a fiatalok rendellenes egészségi és pszichikai fejlődését. Az albizottságok beszámolója szerint a legnagyobb

— hosszú idő óta visszatérő gond az alkoholizmus elleni küzdelem. A családifő rendszeres italozása nem egy család harmóniáját borította fel: ezekben az esetekben a gyermekek védelme fokozott erőfeszítést igényel. Ahol megoldható, ott a kiskorúakat állami gondozásra javasolják, vagy hivatásos pártfogót neveznek ki melléjük. Rendszeresen ellenőrzik a községi italboltokat és a szórakozóhelyeket, hogy minél kevesebb fiatal fogyasztson szeszes italt. A garázdálkodó, alkoholista szülőket pedig elvonókúrára készítik.

Többen hangsúlyozták, rendkívül csekély — általában ötezer forint — az évenkénti összeg, melyet a nehéz anyagi körülmények között élő nagycsaládok segélyezésére fordíthatnak. Sokkal több a rászoruló, mint ahány kérelmet ki tudnak elégíteni. A társadalmi és politikai támogatást a gyermek- és ifjúságvédelmi albizottságok munkáját. Deszken — a helyi tanács segítségével — a kis jövedelmű, nagy létszámú családok rossz lakáskörülményeit kedvezményes telekvásárlási akcióval orvosolták.

Az albizottságok beszámolója után Héger Valterné, a Vöröskereszt járási titkára tájékoztatta a jelenlevőket a vöröskereszt szervek gyermek- és ifjúságvédelmi tevékenységéről.